

валъ за Сливенъ, дѣто и пристигналъ на 26 октомври 1825 г. Тамъ той билъ посрѣщнатъ отъ българитѣ съ ентузиазъмъ българитѣ хранили къмъ него добри надежди, а гъркоманитѣ се подигравали съ това. Въ разстояние на единъ мѣсецъ Селимински се запозналъ съ положението на общественитѣ работи. „Мѣстоположението на града, пише той, е прѣвъзходно; природни богатства всѣкакви, но всичко въ полудиво състояние. Изкуството, науката и пр., които видѣхъ въ другитѣ страни, тукъ липсваха. Народътъ, благодарение на добрия климатъ, бѣше здравъ, пѣргавъ, работливъ, остроуменъ, но безграмотенъ. Чорбаджиитѣ бѣха развратени по фанариотски. Духовенството приличаше на народа, отъ който произхождаше. Владиката нищо друго не искаше отъ него, освѣнъ да знае да чете гръцката литургия; свѣщеницитѣ изказваха туй съ слѣднитѣ стихове:

Молитвеникъ — хранителникъ

Друга книга — губи врѣме.

Обаче, отъ друга страна, свещеницитѣ бѣха благоразумни, тихи и съ патриотични чувства.

Жителитѣ на гр. Сливенъ сж турци и българи, живѣятъ отдѣлно и се мразятъ едни други. Турцитѣ сж лѣниви, фанатици и варвари; грабежи, обезчестяване на дѣвици и жени, отвличане на българки по турскитѣ хареми, безпрѣпятствено завладѣване имота на българина вънъ и вътрѣ въ града, ето това бѣше турската система. Българското общество се дѣлѣше на двѣ групи: благородни (гъркомани) и неблагородни (турлаци). Първитѣ имаха въ ржцѣтѣ си общественитѣ работи, а вторитѣ — търговията и занаятитѣ. Послѣднитѣ бѣха твърдѣ честни, трудолюбиви и скромни граждави. Тѣхнитѣ ржкодѣлни произведения намираха цѣна на всичкитѣ пазари, а а единъ пжтъ прѣзъ годината въ Сливенъ ставаше многолюденъ панаиръ. Властитѣ съ съдѣйствието на